

Arrest

nr. 289 257 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BOTTIN *loco* advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 8 oktober 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 december 2021 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 17 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en werd u geboren in het dorp Laghmano (provincie Kunduz, district Dasht-e Archi). Daar groeide u op bij uw ouders, uw zes broers en uw twee zussen. U bent van Pasjtoense origine, behorend tot de stam Niazi, en u praktiseert de soennitische islam. Uw vader was werkzaam als leraar Pasjtoe. Zelf hebt u school gelopen tot en met de 8ste graad.

Van 2010 tot 2011 werkte uw oudste broer S.W. voor de Amerikanen. Hij deed dienst in de luchtbasis van Baghram (nabij Kaboel) en kwam in die hele periode nooit naar huis. Toen hij daar gestationeerd was, bezocht de taliban twee of drie keer uw vader thuis met de boodschap dat S.W. zijn werkzaamheden moest stopzetten, zo niet zou jullie gezin gedood worden. Uw vader werd tevens door de taliban geslagen onderweg naar de school waar hij werkte. Hoewel uw vader S.W. hierdoor aanmaande om te stoppen met zijn job, bleef hij toch op zijn post. Op dat moment werden er controleposten geïnstalleerd in uw dorp door de (toenmalige) Afghaanse autoriteiten.

Toen S.W.'s activiteiten er in 2011 op zaten, keerde hij terug naar het dorp met de bedoeling te huwen met Z., een meisje dat hij al van kinds af aan kende. Hij begon in de bouw te werken en voltrok het huwelijk met haar ongeveer 7 jaar geleden. Tijdens hun huwelijksnacht, die plaatsvond in uw ouderlijk huis, werd uw hele gezin plots opgeschrikt door de taliban. Zij forceerden het slot, betraden jullie huis en losten schoten in het rond, dit alles in hun zoektocht naar S.W. en Z.. De taliban wilde hen vermoorden want uw broer had voor de Amerikanen gewerkt en hij kon daardoor een ongelovige geworden zijn. Desondanks konden S.W. en Z. in allerijl ontsnappen en die nacht onderdak vinden in een ander huis. Nog diezelfde nacht had de taliban ook een controlepost nabij uw huis ingenomen. De volgende ochtend kwam uw hele familie samen in het huis van een buur en besloot uw vader dat jullie allen moesten verhuizen. Jullie vestigden zich vervolgens op verscheidene opeenvolgende plaatsen in uw district, waaronder de bazaar van Dasht-e Archi alsook de dorpen Sharwan en Mala Kuli.

Een van uw andere broers, I., studeerde aan de universiteit van Ghazni. Toen hij tijdens een vakantieperiode met een taxi op bezoek wilde gaan bij uw zus, die toen in Imam Saheb woonde, werd hij tegengehouden door de taliban. Zij wisten dat hij de broer van S.W. was en vermoordden hem. De andere personen die bij I. in de taxi zaten, brachten zijn lijk naar uw familie in Dasht-e Archi. Jullie hielden daar zijn uitvaart en begroeven hem vervolgens in uw geboortedorp Laghmano. Eén maand later besliste uw vader dat u met uw broers S.W. en N. het land moest verlaten, hetgeen jullie effectief samen deden op 20 mizan 1398 (Gregoriaanse kalender: 12 oktober 2019).

Via Pakistan en Iran reisden jullie drieën naar Turkije. Onderweg naar Griekenland raakten jullie N. kwijt; u heeft sinds dat moment geen enkel nieuws meer van hem vernomen. Vanuit Griekenland reisden u en S.W. met zijn tweeën door naar Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk. In dat laatste land geraakte u gescheiden van S.W. toen jullie zich aan een bushalte aan het verstoppen waren voor de politie. Sederdien ontbreekt ieder spoor van hem. Met de hulp van enkele andere Afghanen kwam u terecht in België, waar u op 8 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U was in totaal één à anderhalf jaar onderweg.

Na het vertrek van u, S.W. en N. verlieten ook uw andere twee oudere broers A.W. en G.W. uw land van herkomst. Zij bevinden zich momenteel in Iran. Uw ouders verblijven thans wel nog in Afghanistan, op een bepaalde plek in het district Dasht-e Archi.

Mocht u terugkeren naar Afghanistan, dan vreest u te worden gedood door de taliban omdat uw broer voor de Amerikanen heeft gewerkt en ook omdat u in een niet-islamitisch land in Europa heeft verbleven. Ter staving van uw verklaringen overhandigde u tijdens het persoonlijk onderhoud een kopie van uw taskara, een kopie van uw vaders taskara en een kopie van S.W.'s werkbadge (voor- en achterkant). Op 23 maart 2022 maakte uw advocaat via e-mail een kopie van een attest over waarop staat dat u door een psycholoog wordt opgevolgd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In eerste instantie legde u ogenschijnlijk bedrieglijke verklaringen af wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 8 oktober 2020 immers aan dat u op het ogenblik van het gesprek slechts 16 jaar oud was. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), op 21 oktober 2020, dat

uw minimumleeftijd opmerkelijk hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u reeds meerderjarig was, meer bepaald 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Het feit dat u zich tijdens uw asielprocedure onterecht voordeed als minderjarige, en bovendien tijdens uw persoonlijk onderhoud opnieuw aangaf slechts 18 jaar te zijn (terwijl u toen in werkelijkheid al minstens 20 jaar was), ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid bij voorbaat.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat u over de voormalige werkzaamheden van uw broer S.W. omzeggens niets weet te vertellen. Buiten het feit dat hij op de luchtbasis van Baghram zou hebben gewerkt (CGVS p.4) kon u vreemd genoeg geen enkele nadere informatie verschaffen. Zo kon u niet eens aangeven welke positie of functie uw broer daar had en stelde u letterlijk niet te weten wat zijn taken daar waren (CGVS p.16). Of hij de basis ooit verliet dan wel steeds daarbinnen aan de slag was, wist u ook niet, en de aanleiding waardoor hij vanuit Kunduz helemaal in Baghram ging werken was u evenmin bekend (CGVS p.16). Hetzelfde moet worden vastgesteld wanneer u gevraagd werd wat uw broers motivatie was om die job te beginnen doen en of hij daarvoor een opleiding kreeg (CGVS p.17). Zelfs op de vraag of S.W. op zijn werk een uniform droeg, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.16), en zijn salaris kende u evenmin hoewel uw broer thuis zou hebben gezegd dat hij een bankrekening en bankkaart bezat waarop hij zijn loon gestort kreeg (CGVS p.17). Nog opvallender is dat u wel specifiek kon duiden dat S.W. “van 2010 tot 2011” voor de Amerikanen werkte maar, u vervolgens gevraagd hoeveel maanden hij in deze periode dienst deed, hield u opnieuw de boot af zeggende dat enkel de voorgaande jaartallen met u gedeeld werden (CGVS p.17-18). Hierbij kan nog worden toegevoegd dat hij volgens de werkbadge die u indiende niet in 2010 maar wel in 2009 zijn werk in Baghram zou hebben aangevat (zie “enroll date” op kopie werkbadge in adm. dossier). Dat u enkel van deze deels foutieve (en niet-Afghaanse) jaartallen op de hoogte bent maar anderzijds niet eens enkele basale aspecten van uw broers voormalige job kent, komt niet doorleefd over en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees. Uw tegenargument als zouden uw broer en uw vader deze zaken niet verteld hebben uit vrees dat u als minderjarige misschien zijn informatie had kunnen verklappen kan hierbij geenszins overtuigen, gezien in die logica kan worden afgevraagd waarom zij u dan überhaupt al zouden meegeven dat uw broer voor de Amerikanen in Baghram werkte (CGVS p.17). Daarbuiten is het zo dat u het leeuwendeel van uw reis samen met S.W. hebt afgelegd en lijkt het niet meer dan logisch dat jullie in deze hele periode zijn werk moeten hebben besproken (CGVS p.20-21). Per slot van rekening zou alle hinder van uw gezin in Afghanistan, jullie talrijke verhuizen en uw uiteindelijke vlucht uit uw land allemaal aan dat werk ontsprongen zijn en beslaat het aldus de kern van uw vluchtmotieven. Wegens voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat uw broer S.W. daadwerkelijk gewerkt heeft voor de Amerikanen in Baghram.

Verder moet worden opgemerkt dat u de verschillende problemen van uw gezin met de taliban niet op geloofwaardige wijze heeft weten voor te stellen, en wel omwille van de volgende redenen.

Zo is het merkwaardig dat de taliban tegen uw vader uw hele gezin begon te bedreigen in de periode dat S.W. nog dienst deed, maar zij echter pas actie ondernamen op het moment van zijn huwelijksnacht (CGVS p.12). Gezien u zelf stelde dat S.W. in 2011 stopte met zijn werkzaamheden en zijn huwelijk 6 à 7 jaar geleden voltrokken werd (CGVS p.14, p.17), zou dat betekenen dat er minstens drie jaar inbegrepen zat tussen beide gebeurtenissen. Nochtans kan worden verwacht dat de taliban er minder lang over doet om de daad bij het woord te voegen, temeer daar uw broer na de waarschuwing van uw vader bleef doorwerken in Baghram en aldus de eis van de taliban volledig in de wind sloeg (CGVS p.12). Bovendien bezochten zij in die periode meermaals uw vader en sloegen zij hem onderweg naar zijn werk, waaruit volgt dat de taliban uw gezin wel degelijk wist te vinden en zij ook de mogelijkheid hadden om jullie te treffen. Dat uw vader er toen van af kwam met slagen en er in de volgende drie jaar niets gebeurde, doet dan ook vreemd aan. Dat de autoriteiten in uw dorp controleposten installeerden toen S.W. zijn werkzaamheden stopzette (CGVS p.12), biedt geen afdoende verklaring voor vermits de taliban deze jaren later blijkbaar wist te omzeilen om uw huis binnen te vallen tijdens uw broers huwelijksnacht. Waarom zij dit niet eerder deden, is dan ook niet duidelijk.

Over die huwelijksnacht sprak u zichzelf trouwens meermaals tegen. Dat S.W. 6 à 7 jaar geleden gehuwd zijn met het meisje dat hij leuk vond (CGVS p.12, p.14), klemmt vooreerst al met uw andere verklaring als zou hij gestopt zijn met zijn job, naar het dorp gekomen zijn en dan met dit meisje getrouwd zijn (CGVS p.14-15). Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud herhaalde u dat uw broer na stopzetting van zijn werk naar het dorp kwam om met haar te trouwen (CGVS p.17), twee beweringen waaruit alvast volgt dat S.W. en dit meisje (i.e. uw schoonzus Z.) veel vroeger zijn gehuwd dan u eerder deed uitschijnen. Er kan immers van uit gegaan worden dat de voorbereidingen van hun huwelijk geen drie jaar (of langer) in beslag namen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw initiële interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een volledig verschillend relaas uit de doeken deed. Toen liet u optekenen dat S.W. een meisje leuk vond maar een andere, machtige familie haar wilde ontvoeren waardoor de situatie problematisch werd en jullie allemaal het dorp verlieten (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Over het hele gegeven dat de taliban jullie huis binnenviel en schoten loste tijdens hun huwelijksnacht, vermeldde u op uw eerste interview opmerkelijk genoeg niets, iets wat u na confrontatie

op het persoonlijk onderhoud eerst ontkende (CGVS p.15). Vervolgens stelde u dan weer dat er wel degelijk een persoon van een andere machtige familie in het spel was, dat die ook bij de taliban hoorde en hij uw broer wilde vermoorden en uw schoonzus ontvoeren (CGVS p.15-16), dit terwijl u eerder letterlijk aangaf dat de taliban tijdens zowel uw broer als uw schoonzus wilde vermoorden tijdens hun huwelijksnacht, louter omwille van uw broers werk voor de Amerikanen (CGVS p.15). U hierop gewezen, ontkende u wat u kort daarvoor zelf gezegd had en beweerde u dat de taliban uw broer wilde vermoorden omwille van zijn werkzaamheden en ook omdat hij met dit meisje trouwde van wie zij dachten dat ze moslim is (CGVS p.16). Het lijkt er dan ook sterk op dat u doorheen de asielprocedure twee verschillende verhalen uit de doeken hebt gedaan en u hiertussen probeerde te schipperen tijdens het persoonlijk onderhoud, hetgeen fundamenteel afbreuk doet aan de oprechtheid van uw verklaringen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk overkomt dat uw broer en zijn bruid er überhaupt al in sloegen te ontsnappen uit hun huis op het moment dat meerdere, gewapende talibs dit binnenvielen en schoten losten met de intentie hen te vermoorden (dan wel uw broer vermoorden en zijn bruid ontvoeren), en evenmin dat de taliban hen kennelijk niet meer opspoorden toen jullie 's anderendaags in het huis van een buur samenkwamen (CGVS p.15).

Daar eindigen uw tegenstrijdige verklaringen niet. Wat uw broer I. betreft, getuigde u tijdens uw vrije relaas dat hij vermoord werd door de taliban en uw vader één maand later besliste dat u samen met twee van uw broers het land moest verlaten (CGVS p.12). Frappant is echter dat, wanneer er bij de Dienst Vreemdelingenzaken gepeild werd naar uw asielmotieven, u verklaarde dat I. reeds vermoord was toen uw gezin jullie dorp verliet omwille van de problemen met S.W.'s aanstaande bruid (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Ook verklaarde u toen letterlijk dat I. 4 à 5 jaar geleden vermoord was door de taliban (zie verklaring DVZ, vraag 17), hetgeen meerdere jaren afwijkt van de versie die u ten aanzien van het CGVS vertelde, en u na confrontatie simpelweg ontkende (CGVS p.19). Door louter vast te houden aan deze versie, biedt u echter geen uitleg voor deze tegenstrijdigheid en blijft deze nog steeds overeind. Dat uw verklaringen over de dood van I. niet oprecht zijn, blijkt tevens uit andere zaken. Zo stelde u dat hij vermoord werd onderweg vanuit Ghazni, maar kon u niet zeggen waar precies dat gebeurde. Uw familie zou dat naar ook niet weten, zo ging u verder, om onmiddellijk daarna op uw verklaring terug te komen zeggende dat de personen die toen met I. meereisden de exacte locatie aan uw vader doorgaven via de telefoon; informatie die uw vader ook moet hebben meegekregen van de mensen die I.s lijk achteraf naar uw gezin brachten (CGVS p.19-20). Mocht I. werkelijk vermoord zijn en dit de directe aanleiding betrof van uw vertrek (CGVS p.12), dan kan logischerwijze worden verwacht dat u met uw vader besproken heeft waar deze moord plaatsvond en wie zijn medereizigers waren. Dat u daarentegen niet kunt benoemen wie deze personen waren, kan niet overtuigen (CGVS p.20). Los van het voorgaande oogt het ook nog bedenkelijk dat uw gezin geen vermeldenswaardige problemen kende toen jullie I.s lijk na de begrafenis naar uw geboortedorp Laghmano brachten (CGVS p.20). Eenzelfde bedenking kan worden gemaakt bij het merkwaardige feit dat uw ouders, uw zussen en uw schoonzus Z. (op wie de taliban het in het bijzonder gemunt had; zie supra) thans nog steeds in het district Dasht-e Archi verblijven zonder dat de taliban hen reeds gevonden heeft (CGVS p.9, p.22). Mocht de groepering, die momenteel nagenoeg geheel Afghanistan onder haar controle heeft, hen sowieso willen vermoorden, zoals u zelf verklaart, valt het niet aan te nemen dat zij vooralsnog niet getroffen werden.

Bovenstaande maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende werkzaamheden van uw broer S.W. en evenmin aan de voorgehouden problemen van u en uw gezin met de taliban.

Waar u tot slot aangeeft dat u in het geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest te worden vermoord door de taliban omdat u in Europa heeft verbleven (CGVS p.22-23), moet worden gewezen op wat volgt. Uit de door u aangereikte en beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Het geheel aan bovenstaande opmerkingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend.

De door u ingediende documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De kopieën van uw taskara en uw vaders taskara ondersteunen louter uw verklaringen omtrent uw nationaliteit, identiteit en herkomst. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissingen. Aangaande de werkbadge werd eerder reeds gemotiveerd dat één van de jaartallen hierop klemmt met uw verklaringen (zie supra). Bovendien legt u slechts een kopie voor die geen garanties biedt op het vlak van authenticiteit, en moet

worden benadrukt dat u op geen enkele wijze aantoont dat de persoon wiens naam en foto op deze kopie prijkt in wezen uw broer is. En zelfs al zou de persoon in kwestie uw broer betreffen, dan nog biedt deze (kopie van een) badge geen enkel begin van bewijs voor de voorgehouden problemen van u en uw gezin met de taliban. Omwille van deze redenen biedt dit stuk dan ook geen tegengewicht voor de vele ongeloofwaardige elementen doorheen uw verklaringen. Het door uw advocaat overgemaakte attest vermeldt louter dat u door een psycholoog wordt opgevolgd zonder melding te maken van enige anamnese of medische conclusie. Derhalve brengt dit stuk niets bij aan uw asielerklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te

worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dasht-e Archi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond

omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout alsook op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verder wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij wegens zijn lange verblijf in Europa voor vervolging vreest indien hij naar Afghanistan zou terugkeren. Dienaangaande verwijst hij naar en citeert hij uit landeninformatie en rechtspraak. Ook wijst verzoeker op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaromtrent hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie en rechtspraak en waarover hij besluit dat: *“De humanitaire crisis wordt dus nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de Taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren. Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. In casu zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de Taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen.”*

Tenslotte gaat verzoeker in op algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, die volgens hem bijzonder zorgwekkend is. Dienaangaande verwijst hij naar en citeert hij uit landeninformatie en rechtspraak. Hij besluit: *“Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat elke afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de wet.”*

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift:

- de beslissing van de Franse asielinstanties tot erkenning als vluchteling van zijn broer S.W. (stuk 3);
- het ontvangstbewijs van de Franse verblijfsvergunning van zijn broer S.W. (stuk 4), en;
- uittreksels uit het rapport *“Afghanistan : COI Repository. 1st September 2021 – 15th June 2022”* van Asylos (stuk 5).

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023;
- het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022;
- het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022;
- het rapport *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020;
- het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022.

Bij zijn aanvullende nota voegt verweerder tevens de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van Cedoca van 23 september 2022. In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport *“EASO Afghanistan Security Situation*

Update" van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer:

- de Franse verblijfsvergunning van zijn broer;
- een getuigenis;
- een arbeidscontract;
- loonfiches;;
- een bewijs van inschrijving voor een cursus voor zorgassistenten;
- een curriculum vitae;
- een schooldocument;
- foto's.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is

het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker weliswaar dat hij een attest neerlegde waarin wordt gesteld dat hij psychologische begeleiding krijgt en dat de commissaris-generaal dit attest niet naast zich kan neerleggen zonder hem opnieuw te ondervragen teneinde hem de kans te geven meer details te

verstrekken over zijn psychische toestand, doch hij laat na zijn mentale gezondheidstoestand enigszins concreet toe te lichten, laat staan dat hij deze gezondheidstoestand op enigerlei wijze betreft op het bestaan van eventuele bijzondere procedurele noden in zijn hoofdte in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Gezien de devolutieve werking van onderhavig beroep, is dergelijk verweer geenszins ernstig. Het voorgelegde attest vermeldt immers inderdaad niets meer dan dat verzoeker van februari tot juni 2021 door een psycholoog werd begeleid. Bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker dat het goed gaat met zijn gezondheid (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker, noch zijn advocaat maakten doorheen het persoonlijk onderhoud, op het einde ervan of nadien enige opmerking inzake het verloop van het persoonlijk onderhoud en/of verzoekers asielprocedure in het licht van eventuele mentale gezondheidsproblemen.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens bedreigingen van de taliban omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn broer S.W. voor de Amerikanen op de (voormalige) luchtmachtbasis van Bagram en diens huwelijk met ene Z. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de tewerkstelling van verzoekers broer S.W. voor de Amerikanen op de (voormalige) luchtmachtbasis van Bagram en de problemen van verzoekers familie met de taliban. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker zich bij zijn aankomst in België ten onrechte als minderjarige voordeed, zoals blijkt uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij. Uit dit onderzoek blijkt immers dat verzoeker, die bij zijn aankomst in België verklaarde 16 jaar oud te zijn, op 21 oktober 2020 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Daar verzoeker ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bleef volharden in zijn jeugdige leeftijd, wordt afbreuk gedaan aan zijn algehele geloofwaardigheid.

(ii) geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van verzoekers broer S.W. voor de Amerikanen op de (voormalige) luchtmachtbasis van Bagram. Verzoekers kennis over deze tewerkstelling van zijn broer is immers onaannemelijk beperkt. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn broer van 2010 tot 2011 voor de Amerikanen in Bagram werkte, hoewel hij niet preciezer kan weergeven wanneer, terwijl uit de door hem voorgelegde werkbadge van zijn broer blijkt dat zijn broer hier reeds sedert 2009 was tewerkgesteld. Aangezien verzoeker verklaart dat hij zijn reis naar Europa grotendeels in het bijzijn van zijn broer S.W. maakte, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich omtrent de tewerkstelling van deze broer terdege kon informeren, zodat zijn voorgehouden jeugdige leeftijd geen verschoning vormt voor zijn gebrekkige en met zijn documenten tegenstrijdige verklaringen.

(iii) geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers familie met de taliban zou hebben gekend. Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat:

a) de taliban verzoekers vader zouden hebben bedreigd toen S.W. nog voor de Amerikanen werkte, S.W. hiermee stopte in 2011 en de taliban pas drie jaar later op de huwelijksnacht van S.W. opnieuw actie ondernamen, hoewel S.W. na de bedreigingen ten aanzien van verzoekers aanvankelijk bleef verder werken voor de Amerikanen en de taliban verzoekers vader meermaals sloegen zodat zij het gezin wel degelijk konden vinden. Dat de (toenmalige) Afghaanse autoriteiten controleposten hadden in het dorp, vormt geen afdoende verklaringen voor het dralen van de taliban, aangezien zij deze controleposten op de dag van het huwelijk van S.W. wel degelijk wisten te omzeilen.

b) verzoeker tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegt over de problemen naar aanleiding van het huwelijk van zijn broer S.W. met ene Z. en de gebeurtenissen op de huwelijksnacht van zijn broer S.W.: *“Dat S.W. 6 à 7 jaar geleden gehuwd zijn met het meisje dat hij leuk vond (CGVS p.12, p.14), klemt vooreerst al met uw andere verklaring als zou hij gestopt zijn met zijn job, naar het dorp*

gekomen zijn en dan met dit meisje getrouwd zijn (CGVS p.14-15). Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud herhaalde u dat uw broer na stopzetting van zijn werk naar het dorp kwam om met haar te trouwen (CGVS p.17), twee beweringen waaruit alvast volgt dat S.W. en dit meisje (i.e. uw schoonzus Z.) veel vroeger zijn gehuwd dan u eerder deed uitschijnen. Er kan immers van uit gegaan worden dat de voorbereidingen van hun huwelijk geen drie jaar (of langer) in beslag namen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw initiële interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een volledig verschillend relaas uit de doeken deed. Toen liet u optekenen dat S.W. een meisje leuk vond maar een andere, machtige familie haar wilde ontvoeren waardoor de situatie problematisch werd en jullie allemaal het dorp verlieten (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Over het hele gegeven dat de taliban jullie huis binnenviel en schoten loste tijdens hun huwelijksnacht, vermeldde u op uw eerste interview opmerkelijk genoeg niets, iets wat u na confrontatie op het persoonlijk onderhoud eerst ontkende (CGVS p.15). Vervolgens stelde u dan weer dat er wel degelijk een persoon van een andere machtige familie in het spel was, dat die ook bij de taliban hoorde en hij uw broer wilde vermoorden en uw schoonzus ontvoeren (CGVS p.15-16), dit terwijl u eerder letterlijk aangaf dat de taliban tijdens zowel uw broer als uw schoonzus wilde vermoorden tijdens hun huwelijksnacht, louter omwille van uw broers werk voor de Amerikanen (CGVS p.15). U hierop gewezen, ontkende u wat u kort daarvoor zelf gezegd had en beweerde u dat de taliban uw broer wilde vermoorden omwille van zijn werkzaamheden en ook omdat hij met dit meisje trouwde van wie zij dachten dat ze moslim is (CGVS p.16). Het lijkt er dan ook sterk op dat u doorheen de asielpcedure twee verschillende verhalen uit de doeken hebt gedaan en u hiertussen probeerde te schipperen tijdens het persoonlijk onderhoud, hetgeen fundamenteel afbreuk doet aan de oprechtheid van uw verklaringen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk overkomt dat uw broer en zijn bruid er überhaupt al in sloegen te ontsnappen uit hun huis op het moment dat meerdere, gewapende talibs dit binnenvielen en schoten losten met de intentie hen te vermoorden (dan wel uw broer vermoorden en zijn bruid ontvoeren), en evenmin dat de taliban hen kennelijk niet meer opspoorden toen jullie 's anderendaags in het huis van een buur samenkwamen (CGVS p.15)."

c) verzoeker eveneens tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen aflegt over de moord op zijn andere broer I.: "Wat uw broer I. betreft, getuigde u tijdens uw vrije relaas dat hij vermoord werd door de taliban en uw vader één maand later besliste dat u samen met twee van uw broers het land moest verlaten (CGVS p.12). Frappant is echter dat, wanneer er bij de Dienst Vreemdelingenzaken gepeild werd naar uw asielmotieven, u verklaarde dat I. reeds vermoord was toen uw gezin jullie dorp verliet omwille van de problemen met S.W.'s aanstaande bruid (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Ook verklaarde u toen letterlijk dat I. 4 à 5 jaar geleden vermoord was door de taliban (zie verklaring DVZ, vraag 17), hetgeen meerdere jaren afwijkt van de versie die u ten aanzien van het CGVS vertelde, en u na confrontatie simpelweg ontkende (CGVS p.19). Door louter vast te houden aan deze versie, biedt u echter geen uitleg voor deze tegenstrijdigheid en blijft deze nog steeds overeind. Dat uw verklaringen over de dood van I. niet oprecht zijn, blijkt tevens uit andere zaken. Zo stelde u dat hij vermoord werd onderweg vanuit Ghazni, maar kon u niet zeggen waar precies dat gebeurde. Uw familie zou dat naar ook niet weten, zo ging u verder, om onmiddellijk daarna op uw verklaring terug te komen zeggende dat de personen die toen met I. meereisden de exacte locatie aan uw vader doorgaven via de telefoon; informatie die uw vader ook moet hebben meegekregen van de mensen die I.s lijk achteraf naar uw gezin brachten (CGVS p.19-20). Mocht I. werkelijk vermoord zijn en dit de directe aanleiding betrof van uw vertrek (CGVS p.12), dan kan logischerwijze worden verwacht dat u met uw vader besproken heeft waar deze moord plaatsvond en wie zijn medereizigers waren. Dat u daarentegen niet kunt benoemen wie deze personen waren, kan niet overtuigen (CGVS p.20)." Dit klemt des te meer daar verzoekers familie geen problemen kende toen zij I. in verzoekers geboortedorp begroeven en daar verzoekers ouders, zussen en schoonzus Z. heden nog steeds in het district Dasht-e Archi verblijven zonder dat de taliban hen hebben kunnen vinden, hoewel zij sedert augustus 2021 de macht overnamen in Afghanistan.

(iv) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen. Verzoekers taskara en die van zijn vader bevestigen enkel zijn nationaliteit, identiteit en herkomst, die heden niet worden betwist. De werkbadge van verzoekers broer stemt inhoudelijk niet overeen met verzoekers verklaringen (zie *supra*). Het betreft bovendien slechts een kopie en verzoeker toont niet aan dat op deze badge vernoemde persoon daadwerkelijk zijn broer is. Uit deze badge kunnen hoe dan ook niet de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten blijken. Het attest stelt enkel dat verzoeker psychologische begeleiding kreeg zonder dat hiervan enige conclusie blijkt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Inzake zijn leeftijd betoogt verzoeker dat hij zich heeft gebaseerd op zijn taskara, wijst hij erop dat zijn verklaringen over zijn leeftijd consistent zijn en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet werd geconfronteerd met het verschil tussen zijn verklaringen en de uitkomst van het leeftijdsonderzoek, meent hij dat de commissaris-generaal zich niet uitsluitend mag baseren op het leeftijdsonderzoek daar uit verschillende bronnen blijkt dat Afghanen zich in het algemeen niet bewust zijn van hun leeftijd, voert hij aan dat het verschil tussen de door hem voorgehouden leeftijd en de ondergrens van de standaarddeviatie uit het leeftijdsonderzoek minder dan twee jaar bedraagt, en stelt hij dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn taskara geen/een beperkte bewijswaarde zou hebben. Hij besluit: *“Het CGVS kan zich niet uitsluitend baseren op de leeftijdtest, waarvan de betrouwbaarheid en de nauwkeurigheid twijfelachtig zijn, wanneer verzoeker een identiteitsdocument overlegt. Aangezien zij de bewijskracht van verzoekers taskara niet in twijfel trekt, moet zij hiermee rekening houden en concluderen dat verzoekers leeftijd voldoende bewezen is.”*

De Raad stelt vast dat uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat hij op 21 oktober 2020 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Rekening houdend met deze standaarddeviatie dient aangenomen dat verzoeker ten laatste in april 2001 werd geboren, zodat hij bij zijn aankomst in België in oktober 2020 reeds minstens 19,5 jaar was, terwijl hij toen zelf beweerde slechts 16 jaar oud te zijn. Dit leeftijdsverschil van 3,5 jaar kan niet louter worden verklaard door te verwijzen naar algemene informatie in verband met de relativiteit van het begrip ‘leeftijd’ voor Afghaanse onderdanen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers ouders zich niet (minstens) 3,5 jaar zouden vergissen inzake verzoekers leeftijd. Dat verzoeker in weerwil van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud als in zijn verzoekschrift (zie p. 1) blijft volharden in de door hem voorgehouden jongere leeftijd, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Tevens doen deze vaststellingen afbreuk aan de bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde taskara. Dit klemmt des te meer daar de voorgelegde taskara slechts een kopie betreft die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerlei knip- en plakwerk een geringe bewijswaarde heeft, alsmede gezien de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten omwille van de hoge corruptiegraad in het land danig dient te worden gerelativeerd. Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat het resultaat van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij niet (ten volle) in rekening zou mogen worden genomen. In zoverre verzoeker kritiek uit op dit leeftijdsonderzoek, dient erop gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 5).

Verder wijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar de bijgevoegde documenten (stukken 3 en 4) dat zijn broer S.W. in Frankrijk als vluchteling werd erkend en er een verblijfvergunning bekwam. Ter terechtzitting verwijst verzoeker tevens naar de bij zijn aanvullende nota gevoegde Franse verblijfstitel. Hij betoogt dat de redenering van de commissaris-generaal betreffende het werk van zijn broer bijgevolg *“noodzakelijkerwijs onjuist”* is, dat *“Aangezien het CGVS de familierelatie tussen verzoeker en zijn broer S.W. blijkt niet in twijfel te trekken, moet zijn vrees worden vastgesteld op basis van het werk van zijn broer”*, en dat zijn verklaringen over zijn broer inzake diens leeftijd, regio van herkomst en aankomst in Frankrijk overeenstemmen met hetgeen uit deze documenten blijkt. De Raad stelt evenwel vast dat uit de voorgelegde documenten enkel blijkt dat verzoekers broer S.W. in Frankrijk werd erkend als vluchteling en er een verblijfsvergunning bekwam, zonder dat duidelijk is op basis waarvan verzoekers broer als

vluchteling werd erkend. Bijgevolg volstaan deze documenten op zich dan ook niet teneinde alsnog de beweerde tewerkstelling van deze broer voor de Amerikanen op de (voormalige) luchtmachtbasis van Bagram (en de hieruit voortgevloeide problemen van verzoekers familie) aan te tonen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij nog jong was ten tijde van de voorgehouden vervolgingsfeiten en dat door de commissaris-generaal niet wordt uitgelegd waarom hiermee geen rekening wordt gehouden, dient erop gewezen dat verzoeker intussen volwassen is en bijgevolg in staat kan worden geacht om zich terdege over de beweerde werkzaamheden van zijn broer op de basis van Bagram en de hieruit voortgevloeide problemen te informeren. Temeer daar hij het grootste deel van zijn reis naar Europa in het gezelschap van deze broer aflegde en hij in het kader van het bekomen van de voorgelegde Franse documenten nog contact heeft gehad met zijn broer. Ook met zijn vader had verzoeker nog contact daar deze hem een maand voor het persoonlijk onderhoud nog documenten doorstuurde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om zich terdege te informeren over de vluchtmotieven waarvoor hij heden meent internationale bescherming te behoeven, kan dan ook geenszins overtuigen. Waar verzoeker stelt dat zijn broer S.W. 15 jaar ouder is en hem tijdens hun reis naar Europa geen informatie gaf over zijn werk, kan hij dan ook evenmin overtuigen aangezien hij na de bestreden beslissing nog contact met hem heeft gehad. Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat zijn broer van 2010 tot 2011 voor de Amerikanen werkte, terwijl uit de voorgelegde werkbadge blijkt dat S.W. reeds sedert 2009 in Bagram aan de slag was. Waar hij dienaangaande betoogt dat dit niet van belang is daar hij reeds had verklaard dat hij niet over precieze informatie beschikt, dient erop gewezen dat, naast het feit dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich wel degelijk terdege tracht te informeren over de tewerkstelling van zijn broer, redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn beschermingsverzoek voorlegt en dat zijn verklaringen dan ook in dezelfde lijn liggen als deze documenten, *quod non in casu*. De Raad wijst er bovendien op dat de voorgelegde werkbadge slechts een kopie is die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk een geringe bewijswaarde heeft, die tevens dient te worden gerelativeerd, gelet op de in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') aanwezige informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan, daar hieruit blijkt dat valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn.

Gezien het voorgaande en gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers kennis over het beweerde werk van zijn broer gebrekkig is en zijn verklaringen inhoudelijk niet overeenstemmen met de voorgelegde werkbadge, besluit de commissaris-generaal terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van verzoekers broer S.W. voor de Amerikanen op de (voormalige) luchtmachtbasis in Bagram. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zijn familie als gevolg hiervan zou hebben ondervonden met de taliban.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn broer S.W., nadat deze niet meer voor de Amerikanen werkte, nog twee à drie jaar in Kabul bleef wonen, dient vastgesteld dat verzoeker hiervan tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen enkele melding maakte, doch, integendeel, beweerde dat zijn broer net na het stopzetten van zijn werk voor de Amerikanen naar zijn dorp terugkeerde om met Z. te huwen. Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde als volgt: *"Dus mijn vader sprak af met mijn broer en zei dat hij moest stoppen met zijn job, maar mijn broer bleef in Kabul en het was vanaf toen dat de autoriteiten naar mijn dorp kwamen en enkele controleposten installeerden."* (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud, p.12), hebben zijn verklaringen immers betrekking op het verblijf van zijn broer op de basis in Bagram. Uit het in de bestreden beslissing aangehaalde rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EASO van juni 2021 blijkt immers dat de basis van Bagram nabij Kabul in de gelijknamige provincie is gelegen, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld (zie feitenrelaas) en waaromtrent verzoeker geen enkel objectief stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist zou zijn. Waar verzoeker op dat moment tijdens zijn persoonlijk onderhoud verwees naar *"Kabul"*, dient dan ook aangenomen dat dit betrekking heeft op het verderzetten door zijn broer van zijn werkzaamheden op de luchtmachtbasis van Bagram vlakbij Kabul in de gelijknamige provincie. Daarenboven verklaarde verzoeker toen ook dat de (toenmalige) Afghaanse autoriteiten reeds controleposten hadden opgezet op het moment dat zijn broer stopte met zijn werkzaamheden op de basis in Bagram, waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat deze controleposten pas werden geïnstalleerd gedurende de periode van twee à drie jaar waarin zijn broer in Kabul zou hebben verbleven na het stopzetten van zijn werk op de basis van Bagram. Later tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker bovendien nog tweemaal dat zijn broer naar het dorp kwam nadat hij stopte met zijn werk in Bagram: *"Toen hij gestopt was met zijn job, kwam hij naar het dorp en trouwde hij met dat meisje"* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15) en: *"Hij kwam nooit naar huis tijdens de periode van zijn werk omdat hij bezorgd was over de taliban. Toen*

hij gedaan had met dat werk, kwam hij naar het dorp voor de trouw." (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Dat verzoeker in zijn verzoekschrift plots beweert dat zijn broer nadat deze zijn werkzaamheden voor de Amerikanen op de basis van Bagram stopzette, nog gedurende twee à drie jaar in Kabul bleef wonen, waar hij eerder steeds beweerde dat zijn broer toen meteen terugkeerde naar het dorp om met Z. te huwen, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Deze loutere *post factum*-bewering is duidelijk na reflectie tot stand gekomen na confrontatie met de bestreden beslissing. Dergelijk verweer is geenszins ernstig en is dan ook niet van aard om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Het voorgaande klemmt bovendien des te meer daar verzoeker ter terechtzitting verklaart dat zijn broer in de winter naar het dorp kon terugkeren omdat er toen controleposten van de (voormalige) overheid waren terwijl hij in de zomer naar Kabul ging, en dit gedurende twee jaar. Aldus voert hij ter terechtzitting nog een andere versie inzake de verblijfplaats(en) van zijn broer na diens tewerkstelling op de luchtmachtbasis van Bagram aan. Hierdoor wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en zijn vluchtrelaas.

Verzoekers bewering, dat de taliban tot de nacht van het huwelijk van zijn broer wachtten alvorens aan te vallen omdat zij er zeker van waren dat verzoekers broer toen aanwezig was, kan gezien het voorgaande dan ook geenszins overtuigen als verklaringen voor het onaannemelijk lange dralen van de taliban om na de bedreigingen ten aanzien van verzoekers vader en de weigering van verzoekers broer om op hun eisen in te gaan daadwerkelijk tot actie over te gaan. Verzoekers verwijzing naar de "*veiligheidscontext*" en zijn bewering dat door de (toenmalige) Afghaanse autoriteiten controleposten werden geïnstalleerd gedurende de twee à drie jaar dat zijn broer in Kabul verbleef nadat hij stopt met zijn werk op de basis van Bagram, biedt gezien het voorgaande evenmin een afdoende verschoning voor dit onaannemelijk lang dralen van de taliban alvorens tot actie over te gaan.

Voorts tracht verzoeker zijn uiteenlopende verklaringen, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alsnog op gekunstelde wijze met elkaar te verzoenen door te beweren dat het om twee verschillende manieren gaat om hetzelfde verhaal te vertellen. Uit verzoekers verklaringen, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat hij wel degelijk een geheel ander vluchtrelaas aanvoerde met geheel andere elementen dan wat hij ten aanzien van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud. De aanval van de taliban op de huwelijksnacht van S.W. kan bezwaarlijk als een detail worden beschouwd terwijl verzoeker dit element geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud ontkende verzoeker uiteindelijk dat een machtige familie Z. wilde ontvoeren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16: "*Maar eerder verklaarde u da de taliban zowel uw broer als uw schoonzus wilde vermoorden, omdat uw broer voor de Amerikanen had gewerkt? Niet omwille van het liefdesprobleem? – Neen? Het is niet zo? zij wilden mijn broer vermoorden omdat hij voor de Amerikanen werkte en naast te erken voor de Amerikanen was hij ook Z. aan het huwen en zij dachten dat zij moslim is. Dus het was voor de volgende redenen: omdat hij voor de Amerikanen gewerkt had en ook omdat hij met datzelfde meisje trouwde? Ze wilden hem vermoorden.*"), terwijl hij zulks in zijn verzoekschrift opnieuw bevestigt. Dergelijke gang van zaken is allerminst ernstig en ondermijnt ten zeerste de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekers broer en zijn echtgenote konden ontsnappen toen de taliban aanvielen op de huwelijksnacht, betoogt verzoeker dat geen rekening wordt gehouden met de context, dat bijna heel het dorp aanwezig was en dat de taliban niet iedereen konden omsingelen omdat er veel mensen aanwezig waren. Het is evenwel wel degelijk onaannemelijk dat de taliban het hebben gemunt op verzoekers broer S.W. en diens echtgenote Z. en dat net zij konden ontsnappen terwijl de taliban het huis 's nachts binnenvielen en in het rond begonnen te schieten. Verzoeker vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud overigens niets over de aanwezigheid van bijna het ganse dorp, laat staan dat al deze gasten 's nachts nog in het huis aanwezig waren. Deze bewering kwam dan ook *post factum* tot stand na confrontatie met de bestreden beslissing en is bijgevolg allerminst ernstig. Waar verzoeker stelt dat hem geen verdere details werden gevraagd over de aanval op de huwelijksnacht ("*over het aantal aanwezige Taliban, de inrichting van het gebouw of het aantal gasten, enz.*"), dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te "*sturen*". Gezien de devolutieve werking van onderhavig beroep heeft verzoeker bovendien de mogelijkheid om alle bijkomende informatie te verschaffen over de door hem aangehaalde elementen die hij nodig acht, hetgeen hij evenwel nalaat. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Waar verzoeker nog opmerkt dat hij verklaarde dat hij veel verhuisde en dat dit een aanwijzing is “voor zijn vrees en zijn verhaal”, dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van verzoekers broer S.W. voor de Amerikanen op de (toenmalige) luchtmachtbasis in Bagram en (bijgevolg) evenmin aan de problemen die zijn familie omwille hiervan met de taliban zou hebben gekend. Logischerwijze kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij en zijn familie omwille van de problemen met de taliban veelvuldig dienden te verhuizen.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop zijn broer I. zou zijn gedood, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij zich tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vergiste en bevestigt hij zijn verklaringen, zoals afgelegd op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hiermee komt hij evenwel niet verder dan het bevestigen van één versie van deze terecht vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt. Waar verzoeker betoogt dat hij geen verdere details over de dood van zijn broer I. heeft omdat zijn vader hem gezien zijn leeftijd hierover niets meer vertelde dan dat I. onderweg was naar het district, dient erop gewezen dat de moord op I. volgens verzoeker de directe aanleiding was voor zijn vertrek uit Afghanistan zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent terdege tracht te informeren. Zoals hoger reeds gesteld, heeft verzoeker immers nog contact gehad met zijn vader en zijn oudere broer S.W., zodat zijn leeftijd ten tijde van de beweerde moord op I. geenszins een afdoende verklaringen vormt voor zijn gebrekkige kennis hierover, zoals op omstandige wijze wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Dat een deel van verzoekers familie heden nog steeds in hetzelfde district verblijft zonder dat zij door de taliban werden gevonden, hoewel de taliban sedert augustus 2021 de macht in Afghanistan hebben overgenomen, vormt een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Dat zijn ouders te oud zijn en dat zijn zussen niet zullen worden aangevallen omdat zij getrouwde vrouwen zijn, vormt geenszins een afdoende verschoning. Verzoeker verklaarde immers dat de taliban de familie bedreigden toen zij zijn vader aanspraken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12: “[...] hebben ze mijn vader bedreigd, hij werd ook vele keren bezocht met de volgende eis: [...] zo niet zullen we jou en jouw kinderen vermoorden”). Hoger werd bovendien reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn familie meermaals verhuisde omwille van de beweerde problemen met de taliban, waaraan immers geen geloof kan worden gehecht. Het feit dat ook andere broers van verzoeker Afghanistan zouden zijn ontvlucht, volstaat op zich geenszins om op de voormelde motieven van de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

De door verzoeker aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorgelegde kopieën van zijn taskara en de werkbadge van zijn broer (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en de bij het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota gevoegde Franse documenten van zijn broer kwamen hoger reeds aan bod. De kopie van de taskara van zijn vader heeft betrekking op de identiteit van verzoekers vader. Het attest toont enkel aan dat verzoeker van februari tot juni 2021 door een psycholoog werd begeleid. Bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker dat het goed gaat met zijn gezondheid (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker, noch zijn advocaat maakten doorheen het persoonlijk onderhoud, op het einde ervan of nadien enige opmerking over inzake het verloop van het persoonlijk onderhoud en/of verzoekers asielprocedure in het licht van eventuele mentale gezondheidsproblemen. Ook in zijn verzoekschrift verschaft verzoeker geen concrete toelichting met betrekking tot eventuele mentale gezondheidsproblemen en/of de mogelijke impact hiervan op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Gezien de devolutieve werking van onderhavig beroep, is de bewering dat hij door de commissaris-generaal niet opnieuw werd gehoord over zijn mentale gezondheidstoestand dan ook geenszins ernstig. Al deze documenten bevatten voorts geen objectieve gegevens waaruit de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten zouden kunnen blijken. De uittreksels uit het rapport van Asylas, toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 5), bevatten louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van verzoeker en volstaan op zich dan ook niet teneinde de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten alsnog concreet aannemelijk te maken.

Ten aanzien van verzoekers verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg, rekening houdend met de voorgaande vaststellingen, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

7.3.1. In zoverre wordt geargumenteerd dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

7.3.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat het bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

7.3.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *“Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk”*, par. 275, en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *‘to play the game’*.

7.3.4. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het *‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’* (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de

elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275, over de mogelijkheid “*to play the game*”). Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

7.3.5. *In casu* voert verzoeker aan dat hij wegens zijn lange verblijf in een niet-islamitisch land in Europa vreest door de taliban te worden geviséerd ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Ter terechtzitting legt hij samen met een aanvullende nota de volgende bijkomende stukken neer: een getuigenis, een

arbeidscontract, loonfiches, een bewijs van inschrijving voor een cursus voor zorgassistenten, een curriculum vitae, een schooldocument en foto's.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging.

De getuigenis die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, is afkomstig van een dame met wie verzoeker een vriendschapsrelatie opbouwde, via dewelke verzoeker in de mogelijkheid was om zich nauw bij de Belgische samenleving te betrekken. Zo blijkt uit deze getuigenis dat hij in contact kwam met de Belgische vrienden van de betrokken dame en met hen deelnam aan wandelingen en feestelijkheden. Tevens blijkt dat verzoeker in verschillende horecazaken aan de slag ging (hetgeen ook blijkt uit de voorgelegde arbeidscontracten, de loonfiches en zijn curriculum vitae), hier kennis maakte met de Belgische keuken en een gewaardeerde medewerker was. Bovendien gaf verzoeker coachinglessen aan twee vrouwen in het kader van hun deelname aan een loopwedstrijd in Brussel. In het kader van zijn dagelijkse inspanningen om Frans te leren en te oefenen, kwam verzoeker in contact met verschillende mensen, waaronder ook vrouwen, waarbij hij deelnam aan bijeenkomsten met mensen van verschillende leeftijden. In de getuigenis wordt gesteld dat verzoeker erin is geslaagd om een netwerk van duurzame, vriendschappelijke relaties uit te bouwen in de provincie Luik. Voorts blijkt uit het bewijs van inschrijving voor een cursus voor zorgassistenten en het schooldocument dat verzoeker van plan is om een opleiding te volgen tot zorgassistent. De Raad is van oordeel dat uit het geheel van deze elementen blijkt dat verzoeker een meer dan gemiddelde inspanning heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren en dat het gedrag van verzoeker op verschillende punten onverzoenbaar lijkt met een leven in Afghanistan onder het huidige talibanregime, zoals dit hiervoor werd geduid. Het is dan ook niet uitgesloten dat er in zijn hoofde sprake is van voormelde persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het komt evenwel aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. *In casu* ligt slechts één getuigenis voor, die weliswaar wordt ondersteund door de overige documenten die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd verzoeker niet bevraagd over de impact van zijn verblijf in het Westen op zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Op basis van de elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, zonder bijkomend onderzoek of bijkomende verklaringen van verzoeker niet tot een besluitvorming komen inzake de plausibiliteit van verzoekers voorgehouden verwestering in het licht van de beschikbare landeninformatie.

7.4. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om verzoekers beweerde verwestering nader te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 mei 2022, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER